

Arrest

nr. 248 592 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2020 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam : Z. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1997

geboorteplaats : Ibbenbüren

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 21/03/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt “kosten als naar recht”, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Door verzoeker werd op 3 oktober 2018 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend via de gemeente. Op 13 juli 2020 werd een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij als onontvankelijk werd afgewezen. Tegen deze beslissing werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie naar analogie: RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld. De bestreden beslissing 15 juli 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De persoonlijke situatie van verzoeker is nochtans voldoende gekend. De verzoekende partij behoort tot een omvangrijk gezin: moeder, vader, zes meerderjarige kinderen, twee minderjarige kinderen en één kleinkind. Mevrouw E.Z. (...), de moeder van het gezin, heeft de nationaliteit van Kosovo. Zij is afkomstig uit Prizren en Rom van origine. Haar partner is de heer Berisa Dina, geboren op 26.05.1970 te Borca (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië. Hij is de vader van het gezin en is tevens Roma van origine. Beide partners behoren tot een omvangrijk gezin, bestaande 6 meerderjarige kinderen, 2 minderjarige kinderen en 1 minderjarig kleinkind. Hun zes meerderjarige kinderen (zonen) zijn de heer Z.E. (...), geboren op (...) 1994 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo; de heer Z.J.A. (...), geboren op (...) 1999 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, de heer Z.D. (...), geboren op (...) 1996 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, de heer Z.S. (...), geboren op (...) 1997 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, de heer Z.E. (...), geboren op (...) 1996 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo en de heer Z.F. (...), geboren op (...) 2001 te Ibbenbüren, hebbende de nationaliteit van Kosovo. De twee minderjarige kinderen van beide partners zijn: Z.S. (...), geboren op (...) 2006, te Prizren, hebbende de nationaliteit van Kosovo en Z.M. (...), geboren op 16 september 2009 te Brussel, hebbende de nationaliteit van Kosovo. Beide partners hebben ook kleinkind, de dochter van haar oudste zoon Z.E. (...): Z.E.Z. (...), geboren op (...) 2013. Zij heeft de Belgische nationaliteit. Het gezin van de heer B.D. (...) en mevrouw E.Z. (...) verbleef eerder reeds in Duitsland en België. Eind 2015 keerden zij echter terug naar Kosovo. Het gezin van de heer B.D. (...) en mevrouw E.Z. (...) dienden Kosovo echter opnieuw te ontvluchten eind december 2017. Zij kwamen hierop naar België toe vanuit Kosovo. Op 22 december 2017 diende mevrouw E.Z. (...) en de kinderen een verzoek in tot internationale bescherming. Zij zijn allen verblijvende in het opvangcentrum van Kapellen. Door het gezin werd een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 3 oktober 2018. De moeder van het gezin (E.Z. (...)), de twee minderjarige kinderen (Z.S. (...) en Z.M. (...)) en een meerderjarig kind (Z.F. (...)) verkregen een tijdelijk verblijf toegekend van één jaar op 13 juli 2020. De verwerende partij is derhalve op de hoogte van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Niettemin blijkt op geen enkele manier dat met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden. De verwerende partij schendt de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet."

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Kosovo). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet: "5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Kosovo ("nationaliteit: Kosovo") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 6 (zes) dagen").

3. De verzoekende partij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (15 juli 2020). Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen." De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

4. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid, dan wel zeer grote moeilijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het

enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet). De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 December 1980, van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotype, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet aannemelijk gemaakt worden door de verzoeker aangezien de verwerende partij vaststelt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert op verzoekers persoonlijke situatie. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek en uitdrukkelijk dient gemotiveerd worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Verzoekende partij verwijst ter zake naar rechtspraak van Uw Raad (R.v.St. nr. 242.591 van 10 oktober 2018 in de zaak A.222.698/XIV-37.468):

“ Door aan te nemen, wat de belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, een uitdrukkelijke motivering in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan te nemen, na nochtans te hebben vastgesteld dat uit de synthesesnota van 18 maart 2016 blijkt dat bij het nemen van die bevelen om het grondgebied te verlaten “rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet”, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde wetsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de 6/11 formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van de uitdrukkelijke motieven betreffende door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verweerders stellen ten onrechte dat de redenen voor de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten slechts halverwege de beroepsprocedure worden aangevoerd. Zij gaan eraan voorbij dat de motieven niet achteraf worden aangevoerd doch blijken uit een nota van 18 maart 2016, dus ruim voordat de aanvankelijk bestreden beslissingen werden genomen, en dat deze nota deel uitmaakt van het administratief dossier.”

De Raad was eerder al van oordeel dat niet gemotiveerd moet worden op de bijlage 13quinquies zelf, maar dat een synthesesnota in het dossier volstaat (zie o.a. RVV, arrest nr. 180.134 van 23/12/2016).

In het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volstaat het wel degelijk dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening is gehouden met de in deze bepaling vervatte belangen. In de evaluatie van artikel 74/13 genomen op 15.07.2020 valt namelijk te lezen:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleden: Betrokkene verblijft in België met zijn vader, moeder, vijf broers en twee zussen, maar zij behoren allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor bij de DVZ een partner in België te hebben. Nergens uit het dossier blijkt echter een bewijs van een stabiele en duurzame relatie. Het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde is onvoldoende om van een duurzame en stabiele relatie te getuigen. Daarnaast verklaarde hij nog een oom in Duitsland te hebben, maar die behoort niet tot de gezinskern van betrokkene.

Gezondheidstoestand : Betrokkene maakte eerder het voorwerp uit van een aanvraag 9ter, samen met zijn familieleden. Deze aanvraag 9ter werd negatief afgesloten. In de beslissing wordt het volgende vermeld:

Betrokkene diende tevens een aanvraag 9bis in, die negatief afgesloten werd. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De bewering van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing geen motivering omtrent de de persoonlijke situatie van de verzoeker bevatten is dus volstrekt onjuist.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het betoog van verzoeker dat hij tot een omvangrijk gezin behoort, zodat een schending van voornoemd artikel 8 voorhanden is, merkt de verwerende partij op dat de term ‘familie en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij wijst op haar gezinsleven, laat verwerende partij gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en verwanten. Overeenkomstig de rechtsspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals ander het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich in het verzoekschrift toe te stellen dat zij deel uitmaakt van het voornoemd gezin. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van dit familieleden. Er is bijgevolg geen

sprake van een familie-en gezinsleven dat moet worden beschermd. Met betrekking tot het privéleven worden geen elementen aangevoerd. De schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat de motivering in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet automatisch kan worden doorgetrokken worden naar een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing een bijlage 13 quinquies behelst. Met andere woorden: de grond van de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bepaald door de negatieve beslissing die verzoekende partij kreeg betreffende haar aanvraag tot internationale bescherming. Dit valt duidelijk af te leiden uit het schrijven van de gemachtigde voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie op 15.07.2020 aan verzoekende partij, waarin te lezen staat:

“Mijnheer, Mevrouw,

Hierbij deel ik u mee dat het CGVS/RVV u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd. Derhalve maak ik u een bevel om het grondgebied te verlaten over. Op de verso van deze beslissing zijn de verschillende mogelijke beroepen vermeld zoals voorzien in de wet.”

In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 December 1980 en van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In concreto verwijst verzoekende partij met dit middel naar de heersende crisis inzake covid 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen tijdens de coronacrisis en daardoor in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en artikel 74/13.

Verzoekende partij kan niet geloofwaardig maken dat verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de individuele situatie van verzoeker inzake de coronacrisis, zodat sprake zou zijn van een schending van artikel 3EVRM en artikel 74/13.

Ten onrechte stelt verzoeker dat tijdens deze gezondheidscrisis elke verplaatsing dient te worden vermeden. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden in zijn vaststelling dat de grenzen grotendeels gesloten zouden zijn waardoor een terugkeer naar het land van herkomst zwaar bemoeilijkt zou worden. Verzoekende partij toont met geen enkel concreet element aan dat de coronacrisis dermate lang zal duren dat verzoekers effectieve overdracht binnen de wettelijke termijn niet meer mogelijk zou zijn.

Verweerder heeft niet zoals verzoekende partij beweert, nagelaten om onderzoek voeren naar de terugkeermogelijkheden van de verzoeker. In die zin dat verzoekende partij aanhaalt dat de verwerende partij een uitwijzingsbeslissing heeft genomen die niet uitvoerbaar is gezien de huidige gezondheidsmaatregelen in het kader van de coronacrisis of de veiligheidssituatie in land van herkomst een verplaatsing naar Kosovo onmogelijk zouden maken.

De verzoeker toont niet aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing onmogelijk zou zijn. De maatregelen die genomen werden in het kader van de coronacrisis zijn van tijdelijke aard. Verzoeker kan steeds een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn voor vertrek indienen volgens artikel 74/14, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij bewijst dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Kosovo. De verwerende partij biedt uitdrukkelijk een oplossing voor de eventuele onmogelijkheid om het bevel om het grondgebied te verlaten op te volgen binnen de gestelde termijn. Indien de betrokkene door omstandigheden niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dient hij met name om een verlenging van deze termijn te verzoeken. In casu heeft verzoeker niet om een verlenging van de termijn verzocht.

Op de website diplomatie.be van Buitenlandse Zaken valt tevens te lezen dat binnenkomende reizigers naar Kosovo een medische keuring aan de grens moeten ondergaan. Medische instructies worden gegeven aan elke persoon met symptomen die kunnen wijzen op een coronabesmetting. Voorts worden binnenkomende reizigers aanbevolen om in het bezit te zijn van een negatieve RT-PCR test, die niet ouder is dan vier dagen. De Internationale Luchthaven van Pristina is sinds 28.06 opnieuw open voor reguliere luchtverbindingen.¹

Hiermee wordt aangetoond dat mits het nemen van de nodige sanitaire voorzorgsmaatregelen, zoals het dragen van mondmaskers, 1,5 meter afstand nemen, het laten uitvoeren van een RT-PCR test en quarantaine bij aankomst, het geenszins onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst, Kosovo.

Wel rijst de vraag of er een verplichting tot uitdrukkelijke motivering inzake de coronacrisis rustte op verweerder. Verzoeker is van mening dat de motieven inzake de heersende gezondheidscrisis in de bestreden beslissing zelf opgenomen moesten worden. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien echter niet dat ook specifiek en uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden omtrent de in deze artikelen bepaalde belangen.

De formele motiveringsplicht behelst aldus de verplichting om ten aanzien van de bestuurde te verduidelijken om welke reden in een welbepaalde zin werd beslist. In beginsel volstaat dat deze formele motivering positief is (R.v.St. nr. 211.838 dd. 07.03.2011). Bij het nemen van een terugkeerbesluit, volstaat het aldus dat de Minister toelicht om welke reden toepassing wordt gemaakt van art. 7 van de Vreemdelingenwet. De Minister is er niet toe gehouden om bijkomend te vermelden welke elementen niet werden aanzien als een beletsel voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij herhaalt daarbij dat uw Raad in het verleden reeds oordeelde dat de verplichting om rekening te houden met welbepaalde elementen, die is vervat in art. 74/13 Vreemdelingenwet, geen bijzondere motiveringsplicht in zich draagt. Verzoekende partij verwijst ter zake andermaal naar een eerder arrest van Uw Raad (R.v.St. nr. 242.591 van 10 oktober 2018 in de

Door in andere zin te oordelen, schendt het bestreden arrest art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij merkt echter zelf op: De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. Uit het verzoekschrift blijkt dus dat de verzoekende partij de motieven kent, waardoor het doel is bereikt.

De middelen zijn ongegrond."

3.3. Gelet op de nauwe samenhang tussen beide middelen acht de Raad het in voorliggende zaak wenselijk om de middelen samen te bespreken.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd als het beroep tegen de beslissing van 14 juli 2020 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, gegrond wordt

bevonden, wijst de Raad erop dat dit beroep bij arrest nr. 248 591 van 2 februari 2021 werd verworpen (RvV 250 999)

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing zijn genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, nu wordt verduidelijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing diende te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toont zij niet aan uit welke rechtsregel zij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar deze bepaling. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier betreffende het gezins- en familieleven, eventuele kinderen en de gezondheidstoestand. Het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat voldaan is aan de verplichtingen die eruit voortvloeien.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing aldus op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Ook dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Aldus maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de

beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, terwijl deze wel gekend is bij de verwerende partij gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die aanleiding gaf tot de beslissing van 14 juli 2020 (zie hoger: het beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd verworpen bij arrest nr. 248 592 van 2 februari 2021 (RvV 250 999). Zij wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek oplegt alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geheel voorbijgaat aan het evaluatieverslag in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 juli 2020, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat luidt als volgt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- *hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*
- *Gezins- en familieleven: Betrokkene verblijft in België met zijn vader, moeder, vijf broers en twee zussen, maar zij behoren allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor bij de DVZ een partner in België te hebben. Nergens uit het dossier blijkt echter een bewijs van een stabiele en duurzame relatie. Het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde is onvoldoende om van een duurzame en stabiele relatie te getuigen. Daarnaast*

verklaarde hij nog een oom in Duitsland te hebben, maar die behoort niet tot de gezinskern van betrokkene.

- *Gezondheidstoestand : Betrokkene maakte eerder het voorwerp uit van een aanvraag 9ter, samen met zijn familieleden. Deze aanvraag 9ter werd negatief afgesloten. In de beslissing wordt het volgende vermeld: (...)*

Betrokkene diende tevens een aanvraag 9bis in, die negatief afgesloten werd.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Zij kan niet ernstig voorhouden dat voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. Overigens toont zij niet aan met welk aspect van haar persoonlijke situatie volgens haar geen rekening zou zijn gehouden. De Raad herhaalt dat het volstaat dat uit het administratief dossier blijkt dat een onderzoek in het licht van genoemde bepaling gebeurde voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij is geenszins gehouden een weerslag hiervan op te nemen in de motieven van haar beslissing. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. Niettegenstaande uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, moet de verzoekende partij op de één of andere manier kunnen achterhalen dat het bestuur terdege rekening heeft gehouden met deze elementen. Zoals blijkt uit de nota's van 15 juli 2020 aangaande de evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de erin aangehaalde elementen.

Verder toont de verzoekende partij niet aan waar de verwerende partij volgens haar de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf zou vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Vooreerst merkt de Raad op dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat. In deze stand van het geding is er dan ook geen sprake van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zouden zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel is overgegaan tot een belangenafweging rekening houdend met het gezinsleven van de verzoekende partij. Met betrekking tot het privéleven voert zij geen concrete elementen aan zodat zij geen schending aannemelijk maken.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM gelet op de gevolgen van de COVID 19-pandemie. Zij meent dat het bevel onverenigbaar is met de maatregelen ter bestrijding van de pandemie, waaronder reisbeperkingen.

De Raad dient vast te stellen dat deze kritiek van de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Dit geeft de verzoekende partij in feite zelf toe nu haar betoog er in bestaat aan te tonen dat de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het bevel niet kan worden uitgevoerd ten gevolge van de COVID-19 pandemie.

De Raad merkt op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat zij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Als de verzoekende partij meent dat het voor haar niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, staat het haar vrij op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Dit is overigens in overeenstemming met de *“COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging”* van de Europese Commissie (Mededeling van de Europese Commissie, NL Publicatieblad van de Europese Unie 17.4.2020 C 126/02).

Hierin wordt het volgende gesteld:

“Gezien de aanzienlijke beperkingen op het gebied van commerciële vluchten en de beperkende maatregelen die derde landen hebben ingevoerd voor personen die uit Europa aankomen, kan het voor onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, onmogelijk zijn om binnen de vastgestelde termijn aan een dergelijk besluit te voldoen, hoezeer ze dat ook willen en proberen. Bijgevolg kan tegen onderdanen van derde landen een inreisverbod worden uitgevaardigd wegens niet-naleving van een terugkeerbesluit, zoals voorgeschreven door artikel 11, lid 1, van de terugkeerrichtlijn. Irreguliere migranten mogen echter niet verantwoordelijk worden gehouden voor een situatie die buiten hun macht ligt en ook geen negatieve gevolgen van die situatie ondervinden.

Om een dergelijke situatie te voorkomen, moeten de lidstaten gebruikmaken van de mogelijkheid die artikel 7, lid 2, van terugkeerrichtlijn biedt en de termijn voor vrijwillig vertrek verlengen met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, de duur en de aard van de beperkende maatregelen en de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer.

De lidstaten moeten ook een langere termijn voor vrijwillig vertrek toekennen dan 30 dagen vanaf het tijdstip waarop een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, indien het, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en met name de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer, van meet af aan duidelijk is dat de betrokken onderdaan van een derde land niet binnen 30 dagen zal kunnen vertrekken.

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verlengd en de tenuitvoerlegging van het besluit tijdelijk wordt opgeschort, moeten irreguliere migranten een schriftelijke bevestiging ontvangen als bedoeld in de terugkeerrichtlijn (artikel 14).

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek niet in acht kan worden genomen omdat er geen vervoer is naar het derde land van terugkeer of vanwege andere redenen buiten de wil van de betrokken persoon die verband houden met de beperkende maatregelen, moeten de lidstaten afzien van de uitvaardiging van een inreisverbod of een reeds uitgevaardigd verbod intrekken.”

Hieruit volgt duidelijk dat Covid-19 niet belet dat er een terugkeerbesluit wordt genomen, doch wel belet dat er een inreisverbod wordt opgelegd wegens het niet naleven van een terugkeerbesluit.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn aan te vragen gebruik heeft gemaakt, ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen naar haar land van herkomst.

Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is. Niets wijst erop dat de verzoekende partij niet in staat zal zijn gevolg te geven aan het bestreden bevel wanneer de maatregelen opgeheven worden. Het betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – een terugkeer naar Kosovo beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Dit betreft immers geen toeristische reis. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren de grenzen reeds open en de verzoekende partij toont niet aan dat zij niet kon terugkeren naar Kosovo.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU